

L'aposta de Flores

Apostar pels xicots de casa és quelcom reservat, o bé als més valents, o bé a aquells que no tenen altra sortida. Si Paco

**DUTXA
FREDA**

Flores se la juga amb Vates és perquè és valent, perquè d'altres sortides en té. Segur que l'afició de l'Espanyol no dubtarà gens ni mica del jove centrecampista i l'animarà. Si Vates té la sort de fer un bon partit, l'Espanyol sortirà doblement guanyador. / MANEL RODRÍGUEZ.

Carlos Sainz farà aviat 40 anys. Ja no és aquell noieta atent amb tothom que maleïa una apendicitis que el tenia al llit mentre Servià, Zanini i Biasion es jugaven el ral·li Costa Bra-

va, un febrer de mitjans dels anys 80. Ara, quan ja fa una dècada del seu últim títol mundial, és un pilot consagrat i adinerat, amb dos mundials i, segons els seus, tres o quatre campionats morals més. Ha perdut gran part d'aquell posat amable, d'artista de cinema. Però no conec cap altre pilot que, 15 anys

DE RABONA

Carlos Sainz, les piles que no s'acaben

comparable) pertany a una altra època i els seus cinc títols mundials, també. Sainz ho té difícil per sumar el tercer, però només cal preguntar als seus rivals per saber a qui respecten. Potser perquè va a la seva sobrevida a la baralla de llops en què s'ha convertit el professionalitzat mundial de ral·lis. / TONI ROMERO

després del seu debut mundialista, sigui capaç de començar un nou any guanyant el primer tram i —segur— lluitant pel títol fins al final. La longevitat de Juha Kankkunen (l'únic

[TRIBUNA COBERTA LLUÍS MUNTADA]

Gaspart i Cruyff

El mític director d'orquestra Herbert von Karajan, una mica fastiguejat perquè els periodistes sempre li estaven preguntant com era possible que mostrés tanta predilecció per un compositor antisemita com Richard Wagner, va declarar: «Sí, sí, és clar que cal odiar Wagner, però cal odiar-lo agenollant-nos davant seu.» A mi se m'acut que a Joan Gaspart ja fa dies que li ha arribat l'hora de criticar Cruyff, de criticar-lo, és clar, tot postrant-se als seus peus.

Com qualsevol persona rellevant, Joan Gaspart sap que està destinat a materialitzar-se en una entrada d'enciclopèdia. I ara, al president del Barça, li toca escollir el text de la seva glossa, triar quina de les dues ressenyes següents vol que perduri. Primera (i, al meu parer, poc desitjable). Gaspart i Solves, Joan (Barcelona 1944) Empresari hotelier i dirigent esportiu. (...) en la seva etapa de vicepresident del FC Barcelona (1979-2000) va haver de comunicar a Johan Cruyff la seva destitució com a entrenador del primer equip. Durant el període de president de l'entitat barcelonista (2000-?) es va mostrar incapaç de recuperar per al club la col·laboració d'una de les figures més emblemàtiques del barcelonisme i el futbol mundial, l'holandès Johan Cruyff, forjador del mític *dream team*. Segona opció. Gaspart i Solves, Joan (Barcelona 1944) Empresari hotelier i dirigent esportiu. (...) Durant el seu període de president de l'entitat barcelonista (2000-?), després d'una llarga etapa de dilacions, va exhibir una enorme habilitat diplomàtica i va recu-

Johan Cruyff, quan era entrenador del Barça. / EFE

perar per al club la col·laboració esportiva de Johan Cruyff —a qui va oferir el càrrec de director esportiu—, aconseguint d'aquesta manera salvar la fractura del barcelonisme i retornar el fervor futbolístic a una massa social aleshores més aviat ensopida.

Em sembla que som molts els barcelonistes que, demà mateix, can-

viaríem aquesta època actual atapeïda de certes avorrides per l'etapa en què ens enfadàvem constantment per l'excentricitat i la revolucionària insolència de Johan Cruyff. Equivocat o no, avui altiu i demà arrogant, sagaç descobridor de Romário i al mateix temps de Romerito, amb totes les seves llums i algunes ombres, Cruyff és un d'a-

quells cervells a reivindicar perquè mai no se senten culpables de defensar la llibertat i la voluntat d'estil. Poc complaent amb els poders, poc amant de l'academicisme o de les declaracions fàtues, Cruyff va llegar al Barça i al futbol universal un d'aquells equips que tenen la virtut d'estalviar definicions perquè l'anticipació dels noms que l'integren ja és una declaració de cultura. Cruyff volia un joc esponjós, que els seus homes busquessin l'espai lliure, que els davanters no haguessin de córrer més de quinze metres, que el futbol escapés de la funció robotitzant de les pissarres i retornés al carrer, que el miracle d'una jugada prodigiosa pogués esdevenir-se en qualsevol moment. Va deixar una herència cultural irrenunciable, obligatòria per a tots aquells que, per exemple, estan en contra de la mort de la intel·ligència o la destrucció dels buides gegants. I continuar desoïnt aquesta cultura futbolística és una manera activa de rehabilitar l'antic consell de Sant Mateu: «no doneu perles als porcs» (Mt, 7, 6). Potser ha arribat l'hora de ser conscients que el civisme no significa intentar construir el paradís a la terra sinó tenir capacitat per regular la crítica, la diferència i potser fins i tot l'odi. Unes paraules de Paul Auster assisteixen aquesta idea: «Cal trobar una forma d'odiarse sense destrossar-se». Joan Gaspart l'ha de trobar. Ni que sigui per amor propi, motivat pel sentiment egòl·tra de voler tancar virtuosament una entrada d'enciclopèdia.

Lluís Muntada.
Escriptor

